

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá odsuzující výrok jako právně pochybený dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., ježto prý není tu činnosti, spadající pod pojem »ukrývání« dle §u 185 tr. zák., když obžalovaný pouze ve své živnosti přízi, zákazníky mu k zpracování přinesenou, zpracoval. Než stížnosti přisvědčiti nelze. Pod pojem »ukrývání« spadají též různá pomocná jednání, jimiž se »ukrývání« osobou třetí podporuje. I kdyby proto z důvodu, stížností uvedeného, a vzhledem ku zjištění rozsudku nemohlo býti právě tvrzeno, že obžalovanému šlo přímo a ve vlastním zájmu o to, by poškozenému znovunabytí příze, o níž věděl, že je kradená, ztížil a znemožnil, přece jenom nemůže býti pochyby, že při činnosti, zbavující kradenou přízi jejím zpracováním formy, v níž by jako kradená snadno mohla býti poznána, nemohl si býti nepovědom, že činností svou tento výsledek v zájmu vlastních pachatelů krádeže přivádí, a nelze proto uznati podřadění činnosti té pod pojem »ukrývání« právně pochybeným. Ostatně šlo by na každý způsob o »na se převedení« ve smyslu §u 185 tr. zák., které rozsudek ovšem výslovně, však po stránce právní mylně vylučuje, ježto »na se převedení« nelze vztahovati, jak to rozsudek patrně činí, na přivlastnění si věci ukradené, nýbrž znamená nabytí skutečné moci nad věcí odcizenou s úmyslem, aby s ní nakládáno bylo, jak by to jen vlastníku nebo jinak oprávněnému bylo dovoleno, čemuž jest tak nepochybně i při jejím zpracování pro osobu, jež ji odcizila.

Čís. 1264.

Popírání neposkvrněného početí Panny Marie jest rouháním se Bohu, pakli bylo učiněno způsobem, směřujícím a zároveň způsobilým k tomu, by jí byla Božská bytost Ježíše Krista snížena nebo dokonce potupena.

(Rozh. ze dne 14. září 1923, Kr I 186/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. února 1923, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin rušení náboženství dle §u 122 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by jí znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Z obžaloby, vznesené na obžalovaného pro zločin rušení náboženství dle §u 122 a) tr. zák., spáchaný dle obžalovacího spisu tím, že se dne 8. ledna 1923 v K. hrubou, cynickou řečí dotkl Panny Marie a Sv. Josefa, sprostil ho nalézací soud dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku proto, že obžalováním, který jest evangelíkem, byli sice Panna Marie i Sv. Josef uráženi, pokud se týče sesměšňování, že však pojem Boha ve smyslu §u 122 a) tr. zák. nelze vykládati tak exten-

sivně, že by v pojem ten zahrnovány, s božstvím Ježíše Krista směřovány byly i osobnosti jeho matky a jeho pěstouna, o jichž lidském původu není sporu. Dle názoru nalézacího soudu obžalovaný výroky těmi pouze kritisoval a svým hrubým způsobem sesměšňoval učení katolické církve o Marii, jejím neposkvrněném početí a panenství a o jejím vztahu k pěstounu Páně Josefovi; jednal při tom dle přesvědčení soudu jaksi pod dojmem sporných názorů jednotlivých křesťanských církví a schismat, zejména církve evangelické, která se v nauce o Panně Marii odlišuje od stanoviska církve katolické, při čemž pouze svůj názor vyjádřil hrubou a cynickou formou. Z toho prý ale ještě neplyne, že by se byl rouhal Bohu nebo měl úmysl, Bohu se rouhati. Zmateční stížnost státního zastopitelství namítá, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., právem, že rozsudek zakládá se na názoru právně mylném. Církev římsko-katolická učí, že Ježíš Kristus, jehož Božství i rozsudek uznává, přijal na se člověčenství nikoli cestou lidského zplození, nýbrž že byl Pannou Marií počat z Ducha Svatého. Každý projev, kterým se popírá pravdivost tohoto učení jmenované církve o neposkvrněném početí Panny Marie, dotýká se tudíž přímo a bezprostředně také jejího dogmatu o Božství Ježíše Krista, které nepominulo ani jeho vtělením se v člověka, a stává se projev takový rouháním se Bohu, jakmile učiněn byl způsobem, směřujícím a zároveň způsobilým k tomu, aby jím Božská bytost Ježíše Krista byla snížena nebo dokonce potupena. Tohoto rázu jsou zcela nepochybně rozsudkem zjištěné výroky obžalovaného. Dovojuje-li se tedy v rozsudku, že výroky těmi uražení, pokud se týče sesměšňování byli pouze Panna Maria a Sv. Josef a mluvili se v něm o nepřípustnosti toho, by obě tyto osobnosti byly zahrnovány v pojem Boha a směšovány s Božstvím Ježíše Krista, zakládá se názor ten na právně mylném výkladu skutkové podstaty zločinu dle Šu 122 tr. zák., po stránce objektivní a uplatněný důvod zmatečnosti dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. jest tedy opodstatněn. Skutková podstata uvedeného zločinu vyžaduje dále po stránce subjektivní, by si pachatel byl také toho vědom, že výroky jeho dotýkají se také Božské bytosti Ježíše Krista, že ji snižují, ba i potupují a že tedy pachatel měl úmysl, Bohu se rouhati. Dle důvodů soudu nalézacího není prý závadnými výroky nikterak zjištěno, že obžalovaný měl úmysl, Bohu se rouhati, nýbrž prý jimi pouze kritisoval a sesměšňoval hrubým způsobem a cynickou formou učení církve katolické o neposkvrněném početí Panny Marie, o jejím panenství a jejím vztahu k sv. Josefu, pěstounu Páně. Právem však poukazuje zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti dle čís. 5 Šu 281 tr. ř., na zjištění soudu nalézacího, že obžalovaný posmíval se učení církve katolické a je zlehčovati hleděl a že svůj názor vyjádřil formou tak hrubou a cynickou, že až smích přítomných trestanců vyvolal, a právem dovozuje z tohoto zjištění i rozpor jeho s výrokem, že obžalovaný neměl úmyslu rouhati se Bohu. Výrok, že obžalovaný neměl úmyslu rouhati se Bohu, je jen důsledkem nesprávného právního posouzení závadného výroku — nesprávnost tohoto právního posouzení byla již shora dovedena — a není proto vyloučeno, že by soud nalézací, kdyby byl vycházel ze správného právního posouzení závadného výroku, byl dospěl k jinému posouzení úmyslu obžalovaného. Bylo proto odůvod-

něné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek jako zmatečný dle čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno vzhledem k tomu, že, jak patrno ze shora uvedeného, rozsudek nezjišťuje, zda jednal obžalovaný ve zlém úmyslu, vyžadovaném ke skutkové podstatě zločinu dle Šu 122 a) tr. zák. Nežbylo tudíž než odkázati věc dle Šu 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1265.

Automobil nelze počítati k předmětům v Šu 85 písm. c) jmenovitě uvedeným. Pokud spadá zavinění řidiče pod § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. září 1923, Kr I 392/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 335, 337 tr. zák., potud, že zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž vina stěžovatelova byla posouzena podle Šu 337 tr. zák., dále ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká dle Šu 281 čís. 10 tr. ř., že by nanejvýše jíti mohlo o přešupek Šu 335, nikoli o přečin Šu 337 tr. zák., ježto automobil není zařaděn mezi předměty, v Šu 85 c) tr. zák. jmenovitě uvedené, jež vesměs jsou hromadnými dopravními prostředky, živelní silou hnanými a jichž poškození jest s to ohrožovati velký počet osob, čehož u automobilu není, a že i jinak nebylo tu následkem pomalé jízdy s osvětleným automobilem na přímé, v ranních hodinách neolidněné, dobře dlážděné ulici poměrů, jež mohly by označeny býti zvláště nebezpečnými. Ve spojení s tím vytýká se dotyčnému odůvodnění rozsudku nejasnost dle Šu 281 čís. 5 tr. ř. Připustiti jest stížnosti, že automobil nelze přiřaditi k předmětům, v Šu 85 c) tr. zák. jmenovitě uvedeným, avšak nelze popírati, že při automobilech již pro jejich strojovou konstrukci, jakož i jejich sílu hnací pravidelně značně se stupňuje ono nebezpečí, jež spojeno bývá všeobecně s užíváním povozů na veřejných ulicích a silnicích, takže bylo by, hledíc k okolnostem konkrétního případu rozhodovati o tom, dostoupilo-li nebezpečí stupně v Šu 85 c), 337 tr. zák. předpokládaného, poněvadž okolnosti tyto mohou v jednotlivém případě mírniti pravidelné ono nebezpečí, které jinak povahou uvedeného stroje bylo by odůvodněno. Budiž zde oproti vývodům stížnosti poukázáno na to, že tvrzení stížnosti, že jde v Šu 85 c) tr. zák. výlučně o hromadné prostředky dopravní, jichž poškození jest s to ohrožovati velký počet osob, nemá dostatečné opory v zákoně, z něhož vyplývá spíše, že též intenzita nebezpečí pro jednotlivé osoby posta-